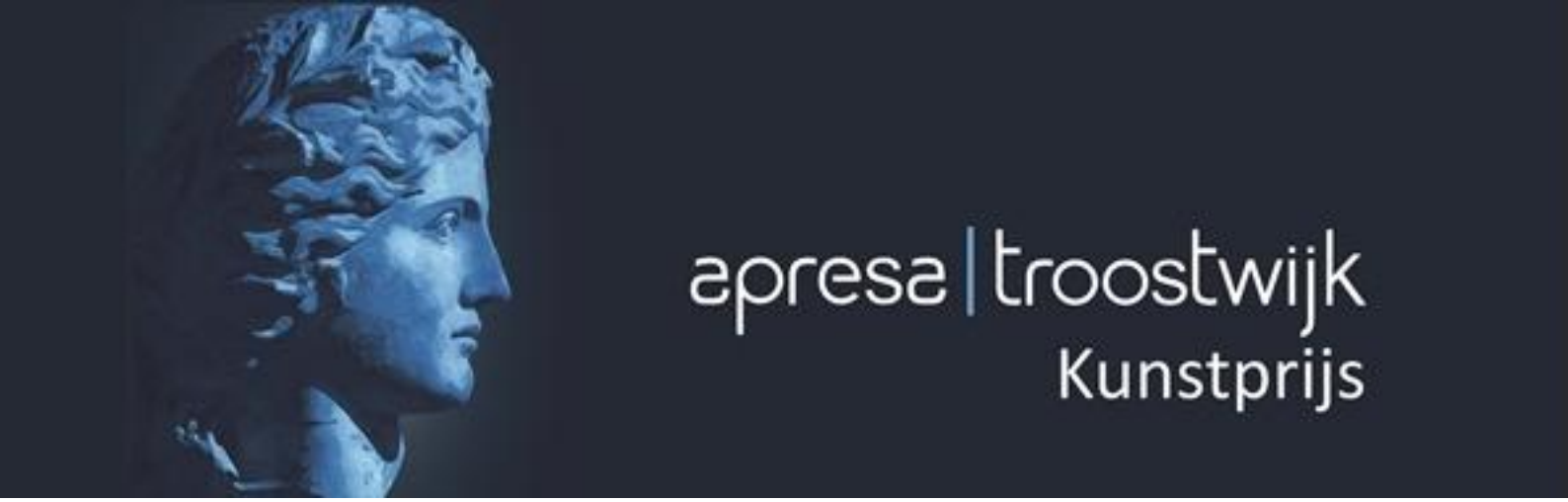

Juryrapport

Aga Rymuszka

Het werk van Aga Rymuszka wordt door de jury ervaren als vervreemdend, intrigerend en uitzonderlijk eigenzinnig. Ze grijpt de aandacht van de toeschouwer en houdt die vast. De man in smoking, de vleeshompen, de vrouw met baby en de vleselijke figuur met roos, met daarbij het woord “Empire”. Aga onderzoekt hier de spanning tussen karkassen en feestelijkheid, zonder te willen choqueren: feest en sterfelijkheid bestaan naast elkaar. Door het krachtige gebruik van kleur, contrast en symboliek trekt het aan en ontregelt het.

De jury waardeert hoe Aga verschillende disciplines samenbrengt. Installatie, keramiek en schilderkunst versterken elkaar en vormen samen een universum met een herkenbare beeldtaal en sfeer. De onderdelen treden met elkaar in dialoog, wat een gelaagde, ruimtelijke ervaring oplevert.

Binnen haar praktijk herkent de jury kunststromingen als expressionisme, neo expressionisme, Die Brücke en Dada. Aga noemt zelf ook het theatrale, het carnavaleske en de decadentie van de jaren twintig. Toch glijdt het werk niet af naar citaatkunst. De invloeden worden verwerkt tot een eigentijdse en persoonlijke vormtaal.

De sfeer is onheilspellend en unheimisch, maar ook fascinerend. De jury ziet hierin een reflectie op de condition humaine en mogelijk op de spanningen en onzekerheden van de hedendaagse wereld. Aga zoekt het groteske en eigenaardige, omdat vervorming dan geen uitleg nodig heeft, en het vreemde voelt voor haar echter dan het gewone. De beelden hebben een rauwe directheid die emotioneel raakt zonder expliciet stelling te nemen. Die openheid maakt het werk krachtig en actueel.

De jury waardeert Aga's werk om haar sterke artistieke signatuur, haar combinatie van disciplines en haar vermogen een gesamtkunstwerk te creëren.

Julia Ivanova

Het werk van Julia Ivanova onderscheidt zich door een poëtische en atmosferische beeldtaal die de toeschouwer uitnodigt een wereld te betreden waarin werkelijkheid en droom in elkaar overlopen. De jury ervaart haar werk als mysterieus, gevoelig en gelaagd. Ogenschijnlijk vertrouwde onderwerpen roepen vragen op over herkenning, nabijheid en vervreemding. In Domestic Interiors is

een verbeelde hond de hoofdpersoon van een onzinnige wereld waarin sporen van het alledaagse opduiken en weer oplossen.

Een terugkerend motief is de relatie tussen mens en dier, in het bijzonder honden. De jury ziet hierin meer dan een eenvoudige voorstelling van huisdieren. Julia onderzoekt de dynamiek van domesticatie en de fundamentele afstand die altijd blijft bestaan tussen mens en dier. Zelf wijst ze op het fokken voor gezelschap, dat honden steeds menselijker en kwetsbaarder maakt.

De technische uitvoering getuigt van een sterke beheersing van de schilderkunst. Door subtiel kleurgebruik en een zachte schilderwijze ontstaat een bijna nevelachtige sfeer. Figuren verschuilen zich gedeeltelijk in het donker, achter objecten of in mist, waardoor de dieren aanwezig en ongrijpbaar zijn. Ondanks de nabijheid blijft het dier deels ondoorgrondelijk, een overtuigende metafoor voor menselijke relaties, waarin volledige kennis van de ander onmogelijk blijkt.

Julia werkt zelden naar visuele referenties en put uit herinnering en intuïtie, wat terug te zien is in de speelse penseelvoering.

De schilderijen roepen associaties op met sprookjes, dromen en hallucinaties. De toeschouwer stapt een parallelle werkelijkheid binnen waarin logica plaatsmaakt voor intuïtie en gevoel. Onder de schoonheid schuilt een lichte onrust: de werken zijn verleidelijk, maar ook ongemakkelijk.

De jury waardeert het werk van Julia Ivanova om haar consistente beeldtaal, haar schildertechnische kwaliteiten en haar subtiele onderzoek naar de relatie tussen mens en dier en de spanning tussen herkenbaarheid en geheimzinnigheid.

Merel Janssen

Het werk van Merel Janssen wordt door de jury gewaardeerd omdat het de toeschouwer direct aanspreekt en tegelijk desoriënteert. Dat sluit aan bij haar eigen uitgangspunt: de grens tussen kijken en bekeken worden, waarin de toeschouwer onderdeel van het werk wordt. Door haar innovatieve inzet van licht en presentatie krijgt het een sterke fysieke aanwezigheid. Vooral de lichtbak versterkt de aantrekkingskracht, zodat het beeld letterlijk en figuurlijk naar voren treedt.

De jury ziet een interessant spel tussen licht en donker. Figuren verschijnen en verdwijnen tegelijk, waardoor onzekerheid ontstaat die de kijker het werk in trekt. Door de samenwerking van licht en olieverf lijkt het beeld te verschuiven, alsof het ademt zodra je wegkijkt. Het werk communiceert niet alleen via de voorstelling, maar ook via de manier waarop het zich ruimtelijk en fysiek manifesteert.

Binnen haar praktijk bouwt Merel een wereld op waarin werken naar elkaar verwijzen. Beelden, motieven en personages keren terug en vormen samen een groter narratief universum. De jury ervaart de kunstenaar als een gids die fragmenten toont van een parallelle werkelijkheid die de toeschouwer nooit volledig kan doorgronden.

De omgeving is desolaat en soms beklemmend, maar bezit een sterke aantrekkingskracht. De jury herkent associaties met Francis Bacon in de vervormde en aangetaste gezichten die psychologische spanning oproepen. De herkenbare figuren laten zich nooit helemaal vastleggen en lossen op in hun omgeving. Het werk beweegt zich op het snijvlak van fascinatie en ongemak.

De jury waardeert Merels werk om haar desolate beeldwereld, het innovatieve gebruik van licht en de samenhang binnen haar oeuvre.

Winnaar

De jury was onder de indruk van het hoge niveau van alle drie de genomineerden. Zowel in hun individuele werk als in de presentatie op de eindexamententoonstelling tonen zij een sterke artistieke ontwikkeling en een overtuigende eigen positie.

Na zorgvuldige afweging heeft de jury besloten de Kunstprijs 2026 toe te kennen aan de kunstenaar waarvan het werk een combinatie van technische kwaliteit, artistieke overtuiging en een sterke samenhang is binnen het gepresenteerde oeuvre toont. De jury waardeert de grote vaardigheid waarmee deze kunstenaar verschillende media hanteert en samenbrengt tot een krachtig geheel.

In dit werk ervaart de jury een bijzondere urgentie. In de rauwe, vleselijke en soms ongemakkelijke beeldtaal herkennen de juryleden associaties met de kwetsbaarheid en fragiliteit van de menselijke conditie. Zonder daarin een expliciete stellingname te lezen, roept het werk beelden op die resoneren met een tijd waarin oorlog, geopolitieke spanningen en menselijk leed dagelijks zichtbaar zijn. Juist de directe en onbevreesde vormentaal verleent het werk een bijzondere overtuigingskracht met hoge artistieke kwaliteit en eigenheid.

Conclusie: De Apresa Troostwijk Kunstprijs 2026 wordt toegekend aan Aga Rymuszka vanwege de uitzonderlijke kwaliteit van haar presentatie, haar technische beheersing en de urgente zeggingskracht die de jury in haar werk ervaart.